

Първий сонетъ.

Исконниятъ законъ.

Naturam sequimur!

Измама, — Истина, — слова! . . Най-вѣрното до вчера
Е днесъ лъжовно! . . . Мнѣнъето което тържествува
И паднжлото мнѣнъе сж тождественна химера! . . .
Природата туй иска: тварь противъ тварь да ратува! . .

Борбата, — ето истина всегѣчна и едничка!
Войната е неумолимъ законъ, законъ върховенъ!
Човѣшко умно сжщество, ехидна, вѣлкъ и птичка,
Сжщъ подвигъ вършжтъ, — „бой за пища“, — въ лагера свѣтове нъ

Олтари, Знамена, — Природата не припознава!
Любовна страсть отъ страсть враждебна тя не отличава!
За нея ропотъ или химнъ сж писъци подобни!

Идеята, съ която се човѣкъ така гордѣе,
Туй слънце, — срѣщу слънцето съ еднаква мощъ що грѣе,
Огасва жалко, губи се въ безвѣстности задгробни!

